

Ігор Цар

ЗА ЩО МИ ЛЮБИМО БАНДЕРУ

**З нагоди 100-ліття від дня народження Великого
Сина України**

ЗМІСТ

За правду борись аж до смерти, тож за тебе й Господь Бог змагатиметься (Сирах 4:28).	2
ШКОЛА	4
АРМІЯ.....	6
НАЦІОНАЛІЗМ – ЦЕ ЛЮБОВ ДО БОГА І УКРАЇНИ	8
РОДИНА БАНДЕРИ.....	11
БОРОТЬБА З ОКУПАНТАМИ	13
СУДОВИЙ ПРОЦЕС	17
ПРИЧИНА РОЗКОЛУ	19
ЗА ВОЛЮ УКРАЇНИ.....	21
Пастирський лист Митрополита УГКЦ Андрея Шептицького.....	23
Пастирський лист Митрополита УАПЦ Полікарпа Сікорського	24
РУХ БАНДЕРИ ПРОТИ ФАШИЗМУ.....	26
УКРАЇНСЬКА ПОВСТАНСЬКА АРМІЯ.....	29
ПРАВДИВІ СВІДЧЕННЯ	32
БАНДЕРІВЦІ.....	36
БАНДЕРІВЦІ В СОВЕТСЬКИХ КОНЦТАБОРАХ.....	39
НА ЧУЖІЙ ЗЕМЛІ	42
Уривки з промов над могилою Степана Бандери:	45
КЛИЧ ДО НЕСКОРЕНИХ	48

Цю книжечку автор написав для своїх ровесників, які народилися при безбожній системі і не мали можливості знати правду про національного героя України Степана Бандеру, а також для людей інших національностей, іншого виховання, з якими Бог звів автора у житті і котрі для нього стали назавжди рідними.

Крім того, автор ставив собі за мету показати релігійну сторону життя Степана Бандери, яка стала дороговказом для молодого покоління українських патріотів, що хочуть будувати свою державу – Україну. Для цього вони повинні мати високу християнську мораль, належати до правдивої Церкви, бути кришталево чистими у сімейному житті і завжди ставити загальне понад особисте.

**За правду борись аж до смерти, тож за тебе й Господь
Бог змагатиметься (Сирах 4:28).**

Степан Бандера – це герой ХХ століття, людина-легенда, най видатніша особа всієї історії України. Настав час піднести його ім'я по всій вільній Україні, щоб кожна жива душа подякувала Богові за те, що послав нам таку світлу постать в найтемніші часи історії людства. Саме Бандера врятував честь України в ХХ-му столітті і зумів організувати народ на відчайдушну боротьбу проти сатанинського комунізму, фашизму і шовінізму. Цей змаг був настільки героїчним, що став неперевершеним в історії людства. Бандера підніс український націоналізм любови до найвищої жертвовності. Його гасло – Бог і Україна! За це ми любимо Бандеру.

Як не може риба жити без води, так і людина без правди Божої. І хоч би в золоті купався чоловік, однак

душа потребує свого. “Блаженні голодні та спрагли справедливости, бо вони наситяться” (Мт.5:6). Життя швиденько збігає і гріх буду мати на душі, якщо не скажу правди, заради щастя майбутніх поколінь. Неможливо збудувати державу, не знаючи своєї історії, не шануючи того, хто за тебе віддав життя.

Я пишу про Степана Бандеру тому, що маю українське серце в грудях, яке Господь щедро наповнив любов’ю до моєї коханої України. Я просто згоряю з любови до цієї казкової землі і чекаю тієї хвилини, коли моє серце розірветься і принесе в жертву останню краплю крові заради щастя мого українського народу, а душа полине до Бога, щоб вічно дякувати Творцеві за дар життя і превелике щастя – народитися українцем! “Любов до Бога і Батьківщини – це дві найбільші любові кожної благородної душі” (Папа Пій XII). Хто не любить Україну – той і Бога не любить, бо не має в своєму серці любови.

Коріння моїх батьків походить з стародавнього містечка Лісько, що розташоване над срібним Сяном в мальовничих українських Бескидах на південний схід від Перемишля неподалік м. Сянока. Якраз в тому краї народився автор національного гімну “Ще не вмерла Україна” священник і композитор Михайло Вербицький, а також Перемиський єпископ Йосафат Коциловський, який мученицькою смертю засвідчив свою любов до Бога і України. У Ліську була чудотворна ікона Матері Божої (нині в Стрию), до якої з далеких країв приходили люди за поміччю. Саме там отець Михайло і єпископ Йосафат одержали чудесне благословення на тернисту священничу дорогу і щедрі таланти, якими так гарно прикрасили багато страждальний хрест Неньки-України. Перед іконою Ліської Богоматері хрестили мого діда, бабцю і маму. Обидва мої діди не раз бачили і бували в єпископа Йосафата, який благословив їх жити для Бога і України,

що й вони передали мені. “Справу Церкви від національних первнів неможливо відділити. Так було століттями, так є і тепер. Хто є українцем-християнином, той є теж українським патріотом” (Патріарх Йосиф Сліпий).

З маленької дитини я вірив в Бога і щиро молився, аби не змарнувати життя, а принести себе в жертву, щоб тільки Україна була вільною, а мій народ щасливим. Коли ж дідусь включав радіо “Свобода” і там передавали гімн “Ще не вмерла Україна”, то я падав на коліна і заливався сльозами; ставав непритомним з любови до моєї коханої України, яка була закута в московські кайдани. Моя душа кричала: Боже, дай волю Україні, а мені сили боротися проти окупантів!

Дуже скоро, ще в шість років, я відчув на собі, що таке більшовицький дикун. Сидів я раз з іншими, набагато старшими дітьми, біля озера. До берега підпливає дорослий хлопець і просить подати руку. Я, як щирий українець, простягнув йому руку, а він вмить кинув мене у глибоку воду. Був би втопився, але мене врятував мій святий Ангел-Хоронитель, і невидима Божа сила викинула мене аж вище води. Я подивився в злі очі того дикуну і зрозумів – переді мною московський окупант. З того часу я органічно не переносив червоних визволителів.

ШКОЛА

Навчався у львівській СШ №75 імені Лесі Українки. Вчителі були виняткові, але ніколи не забуду пані Надію Іваночко, яка на все життя прищепила мені любов до української мови і літератури. Як на ті часи – відважно робила свою справу. Якось приїхав я у село до бабці і питаю, хто такий Ленін. Бабця каже – антихрист, і цього було досить, щоб ніколи не вірити брехливій радянській

пропаганді. А коли почув, що Бога нема, то дав собі слово: як виросту, то докажу тим безбожникам, що Бог таки є. Писали ми в школі диктант і там було слово Бог. Ми, маленькі діти, швиденько між собою перешепнулись і написали Бог з великої букви. Це був перший протест. Після четвертого класу, ми вже створили організацію для боротьби з окупантами.

В 1973 р. два хлопці намалювали величезні п'ятиметрові тризуби на висотних будинках по вул. Любінській. Накинулось КДБ на нашу школу і познаходили тризуби на партах. Зняли директора, багатьох вчителів і почали нас перевиховувати. Перевіряли сумки і чи не ходимо в червоних шкарпетках. На уроці історії йшла мова про російські війська у Криму і тут падає мій сусід з крісла. Мене відразу на допит, бо роблю диверсію. Якось відпустили нас з останнього уроку фізкультури додому і ми залізли в роздягальню, щоб видати пальта для цілого класу. За це взяли нас двох на допит до директорки. Та кричить: “Ви зв’язані з бандерівцями, давайте їхні адреси” – і почала нас бити.

Бігаєм навколо стола, а вона за нами.

Все це безслідно не пропало, а лиш дало ясно зрозуміти, що в моїх жилах тече бандерівська кров. Я твердо собі постановив – боротися проти комуни. Щороку на Різдво та Великдень приймав найактивнішу участь у релігійних обрядах і звичаях. В такий спосіб виявляв протест проти атеїзму і свідчив свою вірність Христові. Мій дідусь легенько навчав мене розуму: “На уроці в школі вчителька пропонує записати якесь речення. Встає Івась та й каже: наша киця мала восьмеро котенят, всі мали одну масть і любили советську власть. Дуже гарно! – записали. Через тиждень той самий урок і знову Івасик пропонує нове речення. Наша киця мала восьмеро котенят, всі мали одну масть і не любили советську

власть. Вчителька кричить: як-то так – тиждень тому любили, а тепер вже ні! Івасик відповідає, що тиждень тому вони ще сліпі були, а тепер прозріли”.

Також дідусь казав, що бандерівці захищали український народ від польського, московського і німецького терору. З його слів я зрозумів, що Степан Бандера для нас святий. І чим більше брехала більшовицька пропаганда, тим більше в мене спрацьовувала зворотна реакція. Мама теж розповідала, як в комсомол приймали: запихали пальці в двері і тиснули. Знущання над народом були нестерпні як в колгоспах, так і по містах. Я завжди вірив, що комуна розвалиться і буде вільна Україна.

АРМІЯ

У 1977 р. мене забрали в концтабір, тобто в радянську армію – і я чудом живим вернувся додому. З дитинства я мав спецвиховання, а тому був підготовлений до найгіршого. Займався боксом, музикою, їздив на мотоциклах і конях, багато читав, особливо про козаків і бандерівців. Вважав, що мушу в житті зі всім давати собі раду задля України. І ось, попадаю в Забайкальський військовий округ (ЗАБВО) – “забудь вернутися обратно”. Гарнізон в лісі далеко від людей і з тисячі чоловік – 60% раніше суджених. Мені 18 р., а поруч такі, яким вже по 27 і після п’яти, семи років тюрми. Всі ходили з ножами, мали обрізи і день без бійки вважався втраченим. Я поражував, що за два роки загинуло понад 70 чоловік в різних жахливих випадках. Вбивали, вішалися, стріляли і п’яні замерзали в снігах, а скільки зійшло з розуму! Довелось організувати переворот і взяти владу в свої руки. Викликав мене начальник штабу і сказав, що як доведуть мою вину, то посадять в дисбат, а якщо буде винуватий

потерпілий, то його виключать з комсомолу, бо він був комсорг. Ось тобі й більшовицькі порядки! Кожний день був у страшній напрузі, а вночі треба було по черзі годину ходити з ломом в руках, бо нападали. Перед кожним боєм я завжди казав собі такі слова: я – бандерівець і хочу правди, а тому зі мною Бог і допоможе мені. Воля або смерть!

У гарнізоні було 36 національностей і всі проти тих, хто з України. Приємно було чути як росіян, поляків і євреїв з України називали бандерівцями. Але вони це нормально сприймали, бо навколо чигала смерть і треба було рятуватися. Саме там я зрозумів, що в кожній нації є порядні люди і є негідники. Нарешті, по півтора року служби настала кульмінація. Всі зеки казали, що краще три роки в тюрмі відсидіти, ніж два у такій армії. І ми пішли напролом. Навели порядок у дев'яти казармах, після чого почали співати “Ще не вмерла Україна”. Це було 16 грудня 1978 р., коли мені виповнилося 20 років.

На нас кинулася згряя червоних офіцерів. Забрали дев'ятьох на гауптвахту і почали катувати, викрикуючи: “Що, бандерівці, захотіли самостійної України?!” Розігрівали в печі набіло металевий гак і ним припікали тіло, били кабелями, а також по п'ятах, щоб відбити нирки. На третій день рафінованих тортур ми почали вже доходити. Тоді жінки офіцерів нарobili крику і так нас врятували. Їх страх зібрав, що їхні діти колись підуть в таку армію і з ними можуть таке саме робити.

Часто нас виганяли на плац і пускали вівчарку. Хто був останній, той попадався псові в зуби. Спиш вночі і думаєш, чи буде зранку пес. Один п'яний офіцер вистрелив у комбата з рушниці. За це його на рік виключили з партії. Яка гуманна радянська влада! Після такого пекла я відчув, що в мені всередині все перемінилося. Коли ж вернувся додому і побачив Львів,

то не вірив, що я на волі і мені потемніло в очах. Стояв як сліпий і не знав, що зі мною робиться. Два роки після армії зривався по ночах і кричав, бо те все мені снилося. Я заїкався і мені здавалося, що прожив не 20, а 80 років. А живий лишився тільки тому, що кожний день щиро молився до Бога і Він мене врятував.

Також мій брат Олег служив у 1983 р. біля Києва і одного дня зірвав з себе пагони, кажучи до офіцера: “Не буду я носити вашу більшовицьку форму, а бандерівську!” Були б посадили в тюрму, але закрили справу, бо того ж дня застрілювався один солдат і начальство мусіло мовчати.

Та дика більшовицька армія загартувала мене і остаточно закріпила в мені переконання, що я бандерівець – той, хто бореться за правду, свободу і бажає щастя Україні та всім людям. Дякую Богові за таку школу життя, бо в наступних роках це все мені дуже пригодилось. Саме комуна створила всі умови для того, щоб Степан Бандера став для мене взірцем найвищої жертвовності за Божу справу. “Ніхто не спроможен любити більше, ніж тоді, коли він за своїх друзів своє життя віддає” (Ів. 15:13).

НАЦІОНАЛІЗМ – ЦЕ ЛЮБОВ ДО БОГА І УКРАЇНИ

Важкий хрест випав на долю України і не одна людина ставить собі питання: Чому так? І ось у Святому Письмі знаходимо на це відповідь: “Прошу отже тих, що їм потрапить у руки ця книга, не розпачувати над тими нещастями, а вірити, що кари впали не погібелі ради, а на науку нашому народові; бо не лишати грішників на довгий час, але негайно покарати їх – це знак великої доброти. Якщо з іншими народами Владика чекає довготерпеливо, аж сповниться міра їхніх гріхів, щоб їх покарати, то з нами він вирішив інакше, а саме не карати нас наприкінці, коли наші гріхи дійдуть аж до краю. Ось

чому він ніколи не позбавляє нас свого милосердя; і хоч карає свій народ нещастями, та ніколи не покидає його” (Мак. 6:12-16). В дивний спосіб у нинішньому світі ми ще є християнським народом, де ще люди ходять масово до церкви і хочуть жити з Богом, вчитися на священників і йти в монастирі. Зматеріалізований світ цього вже не має. Ось і думай, чому така доля України...

Український націоналізм любови, його сучасна ідеологія, має своє джерело передовсім у літературній спадщині наддніпрянця Тараса Шевченка, який народився 9.03.1814 р. у с. Моринці Звенигородського повіту на Черкащині. Охрестив його священник УГКЦ Олекса Базаринський в храмі св. Івана Богослова. Так само називався храм і в селі Кирилівка, куди переїхала жити їхня родина. Аж у 1830р. ці два села насильно загарбала московська імперія. Дід Тараса, Іван син Андрія, 1757 р.н. (прожив 115 р.) і баба Марта, 1766 р.н. були греко-католиками. Перші релігійні знання малий Тарас одержав від свого дуже побожного батька Григорія, який вдома у свята і неділі часто вголос читав Святе Письмо та “Життя Святих”. Тато майбутнього генія був досить начитаною людиною і мав свій власний “Київський патерик” та “Мінеї”. Ця наука зробила своє.

“Моліться Богові одному, моліться Правді на землі, а більше на землі нікому не поклоніться”. (Неофіти). “Світе тихий, краю милий, моя Україно! За що тебе сплюндровано, за що, мамо, гинеш?” (Розрита могила). “Ляхи були – усе взяли, кров повипивали!.. А москалі і світ Божий в путо закували!”(Сліпий). “Вставайте, кайдани порвіте, і вражою злою кров’ю волю окропіте!” (Заповіт). “Встане Україна, і розвіє тьму неволі, світ правди засвітить, і помоляться на волі невольничі діти!” (Стоїть в селі Су ботові).

У 1891 р. з нагоди 30-ї річниці смерті Тараса Шевченка студенти з Великої України поклялися на могилі в Каневі боротися за вільну Україну. Тоді ж була створена перша українська націоналістична організація “Братство Тарасівців”, до складу якої увійшли Микола Міхновський, Борис Грінченко, Іван Липа та інші. Головним натхненником цієї справи був Міхновський (1873 р.н.). Походив з Полтавщини і був сином православного священника, який виголошував патріотичні проповіді українською мовою, за що його переслідували московські окупанти. Микола успішно навчався у Києві і написав першу поважну працю про український націоналізм. Міхновський був здібний організатор і мав надзвичайний хист у військовій справі. Саме він став першим організатором армії УНР. Знищили його люті вороги України у 1924 р. Але справа його не пропала, бо продовжив її Євген Коновалець, який став засновником залізної ОУН в 1929 р.

Крім Шевченка, молоді українські патріоти черпали силу від Івана Франка: “Отак ми всі йдемо, в одну громаду скуті святою думкою, а молоти в руках. Нехай прокляті ми і світом позабуті! Ми ломимо скалу, рівняєм правді путі, і щастя всіх прийде по наших аж кістках”. (Каменярі); надзвичайної жінки Лесі Українки: “Так! Я буду крізь сльози сміятись, серед лиха співати пісні, без надії таки сподіватись, буду жити! Геть, думи сумні!”(Через терни до зірок), а також Василя Стефаника, від якого постав чорно-червоний прапор ОУН. “Чорна українська земля і червона кров, пролита за Україну” (Сини). Виходячи з основ християнської засади про те, що любов перевищує ненависть, українські націоналісти взяли цей принцип на своє ідейно-моральне озброєння.

Уявім собі, що сьогодні нам Бог посилає чоловіка, який би навів порядок в державі з бандитами і злодіями,

змусив би їх видати людям зарплату, заборонив робити аборти, закрити недільні базари і карав за пиятику, наркотики, куріння та розпусти. Одні молилися б за нього, а другі хотіли би його знищити. От вам і Бандера – людина, яка стала наріжним каменем!

РОДИНА БАНДЕРИ

Народився Степан Бандера 1 січня 1909 р. в с.Старий Угринів біля Калуша на Івано-Франківщині. Його батько Андрій, 1882 р.н. походив зі Стрия і був греко-католицьким священником. Мама, Мирослава Глодзинська, 1890 р.н., була донькою священника. У 1906 р. вони одружилися і привели на світ Божий восьмеро дітей: Марта – 1907, Степан – 1909, Олекса – 1911, Володимира – 1913, Василь – 1915, Оксана – 1917, Богдан – 1919, Мирослава – 1921 р.н. (померла немовлям). Такі батьки вірець для української родини! Під час воєнного лихоліття пані Мирослава перестудилася в дорозі і померла навесні 1921 р.

На її похороні отець Теодор Богачевський сказав такі слова: “Її смерть можна порівняти з тим сонцем, котре погідної днини заходить за гори, бо чесна перед Господом смерть преподобних Його. Чесна – то є мила, дорога, велична, свята. Чесна, бо у неї була рівновага, спокій серця. Там був мир, який перевершує всякий ум. Вона повністю здалася на Божу волю. Хоч то не був час умирати, бо заледве 30-літ прожила, також залишила зажуреного мужа і плачучих вісім діточок. Але вона була дитиною Марії і по приміру Матері Божої зложила руки на груди, та по щирім прийняттю передсмертних Тайн сказала: Я слуга Божа, най мені буде по слову Твоєму”.

Батько, отець Андрій, був людиною непересічної енергії і брав найактивнішу участь у боротьбі за кращу

долю України. Зумів вивчити і виховати своїх дітей та прищепити їм любов до Бога і України. Сам був взірцем святого життя. Сповідав воїнів УГА, хворих на тиф, і заразився, але чудом вижив. Відкрито говорив проти польських і московських окупантів, за що його і переслідували. Отець Андрій вважався візантійцем і виступав проти запровадження в церкві елементів західного обряду, бо в такий спосіб нищилося все українське – обряд, культура, мова і держава...

Отець Бандера був середнього зросту, сивоголовий і з маленькою борідкою. Вдача його була жвава і весела. У розмові з ним щезали сум, журба й тривога на обличчях присутніх. Коли прийшли більшовики, отець Андрій сказав до священників: “Усе в Божих руках. У них доля нашого народу. Ми, священники-душпастирі, не будьмо слабодухими в очах парафіян”. У 1940 р. отець Бандера відмовився виїжджати за кордон і спокійно відповів: “З приходом советського режиму моя донька Марта, на моє доручення, придбала мені валянки і теплий одяг. Я сьогодні готовий на все! Щось гірше від Соловків чи Сибірської Воркути або Колими не може мене зустріти. Насильна смерть від більшовицької кулі або від катувань у в'язницях НКВС прискорить мою зустріч із споконвічним Богом!” У травні 1941 р. отець Андрій сказав: “Німеччина готується до війни з Москвою і тепер треба всього сподіватися від більшовиків. Та моїх парафіян я добровільно не залишу. Розлучити мене з ними може тільки наказ моєї церковної влади або насильство ворога, остаточно – смерть!” Так і сталося.

Комуністи заарештували отця Бандеру 23.05.41 р. і завезли до Києва, де після довгих допитів і суду розстріляли 10.07.1941 р. Через 50 р. прокуратура України реабілітувала його. Цікаво, коли Католицька Церква проголосить отця Андрія Бандеру святим

священномучеником, якого розстріляли безбожники за те, що любив Бога і Україну?

Як бачимо, Степан Бандера мав побожних батьків і був вихований у тому ж дусі. Він казав: “Змагання за волю і правду, за Бога і Батьківщину мусить бути головним змістом життя поневоленого народу”. А тому вже з маленької дитини готував себе до боротьби за кращу долю України. Ввечері і вранці щиро молився, а на шиї носив образок Матері Божої. Потайки від людського ока бив себе ланцюгом і колов голками, щоб бути готовим до поліцейних тортур. Успішно закінчив гімназію у Стрию в 1927 р., а пізніше Львівську Політехніку. Займався спортом, був середнього росту, кремезний, завзятий і дуже витривалий, притому дотепний і веселий. У вільний час залюбки грав у шахи, співав у хорі та грав на гітарі і мандоліні. Ніколи не курив і не вживав спиртного, бо вухо п’яного раба не чує брязкоту кайданів.

БОРОТЬБА З ОКУПАНТАМИ

З 1922 р. Степан належав до Пласту, з 1928 – до Української Військової Організації, з 1929 і аж до смерті – член ОУН. Маючи 24 роки Степан Бандера став крайовим Провідником ОУН. З його ініціативи поширився культ символічних могил борців за волю України, які насипали в усіх місцевостях України. Поляки забороняли цю акцію і чинили репресії. Все це пригадувало людям політичну дійсність – стан національного поневолення України. Народ чинив опір і в такий спосіб широкі маси залучалися до активної боротьби. А чого вартує клич Бандери: “ Геть з українських сіл і міст горілку і тютюн, бо кожний сотик виданий на це збагачує фонди окупантів, які вживають їх для знищення України!”. Ця акція зробила велику шкоду слугам диявола і навпаки піднесла добробут

українського села. Українські робітники й селяни вже при самому погляді на чарку чи цигарку пригадували собі проблему національного поневолення України. Як сьогодні нам бракує Степана!

Також Бандера організував акцію в обороні українського шкільництва проти калічення душ української дітвори польською шовіністичною пропагандою. На той час поляки забороняли в школах все українське. В один день по всій Західній Україні діти відмовилися відповідати в школі польською мовою, викидали герби та портрети окупантів і закликали вчителів-чужинців забиратися з українських земель. Батьки й матері активно підтримували своїх дітей і ця акція засіяла добре зерно в душах майбутніх борців за волю України.

Великим поштовхом до боротьби стала смерть молодих членів ОУН Дмитра Данилишина і Василя Біласа. Вони мужньо тримали себе на допитах, а Дмитро й слова не видав з себе. Навіть думали всі чи він не став німим. І раптом, на суді заливається сльозами, встає і каже: “Я знаю, що мене жде. Я був і є на все готовий. Тільки шкодую, що не зможу далі працювати для нашої Неньки-України”. На світанку 23.12.32 р. їх було страчено у Львові в тюрмі Бригідки. Завдяки Бандері цей день став днем загального українського трауру. В часі страти раптом жалібно заграли дзвони по всій Галичині, взиваючи кожну українську душу вшанувати пам'ять героїв і боротися аж до перемоги за найвищу ідею.

У ті часи на Східній Україні більшовики зорганізували найбільший в історії людства штучний голод, внаслідок якого загинуло понад 10 млн. людей. За всі роки комуністи штучним голодом в Україні замучили 20 млн. українців.

Також, за наказом Леніна, у 1922 р. на Поволжі було знищено штучним голодом 6 млн. росіян. Комунізм – це колективна одержимість злими духами, яку започаткувала сатанинська жриця Джаона Соуткот, а в 1814 р. Джеймс Уайт продовжив це вчення з комуністичним забарвленням. Карл Маркс оголосив своєю метою скинути Бога з неба і втягнути все людство у пекельну безодню. Ось звідки походить ця звіряча наука, і як багато нещасних людей, які відреклися закону Божої любови, дали себе нею звести. Лиш той, хто твердо вірив в Ісуса Христа і тримався святої Церкви – не погубив своєї душі, а став на боротьбу з світоправителями тьми цього віку. Такими були українські націоналісти.

У 1933 р. під маскою дипломата до Львова приїхав О.Майлов – спеціальний представник Сталіна, який мав завдання унеможливити акції-протести українців Галичини й Волині проти голодомору в радянській Україні. 22 жовтня бойовик ОУН Микола Лемик ввійшов у більшовицьке консульство у Львові і застрілив представника сатанинської влади. Після цього дав себе заарештувати і на суді заявив, що вбив московського агента за смерть мільйонів українців. Ця акція, детально організована Степаном Бандерою, викрила перед цілим світом справжнє лице Москви і закріпила в душах західних українців почуття соборности і національної солідарности із східною частиною українського народу.

В таку страшну годину для України світ мовчав, хоч моральне богослов'я виразно каже: “Байдужість людського співтовариства перед смертоносним голодом і відсутність зусиль помогти – кричуща несправедливість і тяжка вина. Спекулянти, лихварство і корисливі методи яких створюють голод і смерть їх братів, непрямю чинять вбивство. Воно ставиться їм у вину”.

Тим часом польська окупаційна влада в Західній Україні дійшла до втрати розуму і поставила собі за мету стерти з лиця землі все українське, хоч перед цілим світом обіцяла надати автономію корінному населенню. У 1930 р. почалася пацифікація, тобто “втихомирення” краю. Польська поліція, військо і цивільні шовіністи, як згряя вовків, накинулись на українців. Вбивали, катували і нищили всіх підряд, навіть священників. Вимагали змінювати обряд і спольщуватися. Відповідальним за пацифікацію був генерал Перацький, міністр внутрішніх справ уряду Польщі, що сплямив свої руки кров’ю тисяч невинних українців. Щоб спинити цю дикунську агресію, Степан Бандера організовує атентат на генерала Перацького. Від руки бойовика ОУН Григорія Мацейка 15.06.1934 р. серед білого дня в центрі Варшави загинув кат українського народу. Мацейкові вдалося втекти і виїхати за кордон. Моральне богослов’я каже, що “для захисту добра суспільства необхідно знешкодити агресора”. Ця акція наробила розголосу на цілий світ і показала реальний стан українського населення під польськими окупантами.

Є на світі люди, які мають збаламучений розум і ніяк не можуть відрізнити горох від капусти, а тому ставлять багато запитань. Ось відповідь на їхні сумніви. “Життя Святих” описує, що в 1431 р. у Франції була спалена живцем, як чарівниця Жанна д’Арк. У 1920 р. Христовий Намісник проголосив її святою і навколішках просив: “Свята Жанно, молися за нас!” Неписьменна селянська дівчина мала об’явлення від Бога і виразний наказ – звільнити рідний край від наїзників-англійців. Їй довго не хотіли вірити і ті, що перевчилися, задавали питання: “Ти кажеш, що твої голоси сказали тобі: Бог бажає звільнити французький народ від лихоліття. Якщо Він бажає визволити його, то не треба армії”. – Жанна відповіла:

“Вояки воюватимуть, а Бог дасть перемогу”. У поході попереду Жанни йшли священники, що співали молитву до Святого Духа. Так і Україні Бог послав Степана Бандеру – сина священника, для боротьби з наїзниками-окупантами.

СУДОВИЙ ПРОЦЕС

З листопада 1935 р. і по січень 1936 р. відбувся у Варшаві голосний політичний процес проти 12-ти членів ОУН. Вже з першого дня Степан Бандера надав процесові особливого характеру, бо відмовився відповідати польською мовою, кажучи, що суд мусить визнавати право української мови і волю підсудного. Своїм мужнім виступом Бандера запалив іскру завзяття в інших підсудних. Коли до суду ввели українську студентку Віру Свенціцьку, дочку директора Національного музею у Львові, то вона привітала підсудних окликом “Слава Україні!” А коли винесли смертний вирок Бандері, то Степан гордо вигукнув: “Хай живе Україна!” Ажіотаж навколо суду був неймовірний. Весь світ заговорив про молодих український націоналістів і навіть польська преса почала їм симпатизувати.

“Процес українських терористів поволі міняє своє обличчя і замість типів з понурим виглядом бачимо двоє дівчат і кількох хлопців, молодих, а навіть молоденьких, що дивляться нам у вічі сміло й ясно. Ті люди вбили, бажаючи служити справі свого народу. Це не хлопчики, що не мали на кіно й горілку. Це хлопець, в душі якого вкоренилася погорда до польської “вищости” і до заперечування йому навіть права на національне ім’я. Треба притягнути до відповідальности і байдужих, і тих, що не доглянули проблеми, і всіх інших брехунів; тих, що наслідували і тих, що захоплювалися традиціями

Вишневецького і Стемпковського” (Літературні відомості).

“Ми, польські народовці, маємо обов’язок найголосніше говорити, що є український народ, що він живе і бореться за своє право на життя. Саме ми мусимо розуміти й цінити героїчне зусилля українського народу, що від сотень літ не має своєї держави, що його русифікують, полонізують, роздирають, а він усе триває” (Просто з мосту). І навіть польська католицька “Польонія” писала, завважуючи: “Особливо в таких, як оце, процесах судді повинні пам’ятати, що мають судити людину, яка хоч вчинила найважчий злочин, але заслуговує на пошану, бо вона потоптала закони у боротьбі за ідею”.

Коли ж на суді прокурор хотів принизити ОУН заввагою, що бойова діяльність ОУН є терором і суперечить засадам християнської моралі, то Бандера дав таку відповідь: “Відповідальним за все те морально є тільки польський уряд та польський народ, що, потоптавши Божі і людські закони, поневолили український народ і створили стан, в якому український народ у власній обороні мусить вбивати катів і зрадників”. Поведінка Бандери і його друзів на суді принесла українському визвольному руху симпатії в цілому світі і тому польська влада не наважилась виконати смертний вирок, а замінила його довічним ув’язненням.

Всі тортури, голодування і знущання Степан переносив настільки мужньо, що викликав повагу не тільки друзів, але й ворогів. Ось що каже отець Йосиф Кладочний, який тричі на рік сповідав його у тюрмі. “Бандера був побожний, релігійний, сповідався, приступав до Святого Причастя завжди, коли я був у в’язниці, і хоч ми були під пильним наглядом, – він змушував наглядачів у час сповіді бути на достатній віддалі. Від нього біла сила волі і прагнення поставити на своє. Якщо є

надлюдина, то він власне був з такої особливої породи, він був тим, який ставив Україну понад усе”. Бандера сам керував хором на чотири голоси і в’язні співали Службу Божу так гарно, що нею захоплювалися тюремні сторожі. З початком війни 1939 р. під час бомбардування Бресту Степан чудом вирвався з тюрми і пішки дістався до Львова.

ПРИЧИНА РОЗКОЛУ

На той час ситуація в ОУН була непроста. 23.05.1938 р. у Роттердамі загинув Євген Коновалець – голова Проводу Українських Націоналістів. Він народився 14.06.1891 р. у с. Зашків. Навчався на юридичному факультеті у Львові і зовсім юним пішов на фронт. Воював на Маківці і потрапив на два роки в російський полон. Звільнившись з полону восени 1917 р., організував у Києві Галицько-Буковинський курінь Січових Стрільців, який став головною збройною силою молоді УНР. Виїхавши за кордон, організував збройне підпілля проти більшовицьких і польських загарбників. Очолив Українську Військову Організацію, яка проіснувала 10 років, аж поки у 1929 р. не ввійшла в новоутворену ОУН як військово-бойова референтура.

Полковник Коновалець був одним з найвидатніших речників української соборної державности у ХХ столітті, рідкісною людиною і державним діячем з поглядом у далеку майбутність, завжди був за єдність і проти розбрату. Ось його вислів: “Йдім окремими шляхами, але до спільної мети. В огні перетоплюється залізо у сталь, у боротьбі перетворюється народ в націю. Ніхто, крім Бога, не може бути над нами!” Його підхід до людей і добрі зв’язки з лідерами всіх українських груп і таборів, пристрась до військового діла, титанічна активність і

пошук союзників проти Москви – стали причиною його геройської смерти. Євген Коновалець вмів об'єднувати навколо себе українців. Він був взірцем для Степана Бандери і Романа Шухевича.

Після смерти Коновальця почалися непорозуміння в ОУН, які закінчилися поділом на мельниківців і бандерівців. Нині багато хто над цим мудрує, але на все є проста відповідь. Кому було вигідно сіяти розбрат в ОУН? Звичайно, ворогам України. У 1932 р. в Самборі на Львівщині судили члена УВО Романа Барановського, який відверто й прилюдно зізнався у провокаторській роботі на службі польської поліції. Прямо сказав, скільки йому платили за кожного виданого українського націоналіста. Його батько українець і мати полька через пресу відреклись такого звироднілого сина, але цього не зробив його брат Ярослав, який належав до закордонного ПУН і був у близьких відносинах з Коновальцем. Згодом виявилось, що він теж працював на польську поліцію і наробив багато шкоди справі визволення України. Намовив Андрія Мельника перейняти після Коновальця пост голови ПУН, буцім це був усний заповіт покійного, сказаний особисто тільки Барановському. Який усний заповіт у 47 років і для чого тоді вибори в ОУН? Мельник ніколи не був членом ОУН і більше 10 років не брав ніякої участі у визвольному русі, а працював у лісництві, однак дав згоду очолити ПУН.

Бандера вимагав від Мельника усунути з Проводу ОУН декілька членів, які за його даними співпрацювали з польською поліцією і спричинили арешт цілого Крайового Проводу ОУН. Доказом цього була його зустріч з Барановським перед самим арештом. Бандера переказав йому кілька секретних справ, про які більше ніхто не знав. Згодом виявилось, що польська поліція була про все добре поінформована.

Другою дуже підозрілою річчю був архів Омеляна Сеніка, який захопила чеська поліція і передала полякам. На зустрічі з Сеніком Бандера питав його, чи в архіві є справжні прізвища членів ОУН, які діяли в краю, бо тоді їх треба негайно попередити про необхідність переховування. Сенік відповів, що використовував тільки псевда.

Заспокоївшись, Бандера пішов на нічний відпочинок, а за декілька годин його та всіх членів Крайового Проводу ОУН заарештувала польська поліція. У слідстві показували матеріали з архіву Сеніка, де зазначалися справжні прізвища. Мельник не врахував ці аргументи і не усунув підозрілих діячів із Проводу ОУН. Чому?..

Тоді за Мельником пішло 50 чоловік, а за Бандерою – 20 тисяч молодих українських націоналістів. Не один раз Степан робив зустрічні кроки для порозуміння, але Мельник погоршливо їх відкидав. Остаточо прийшло до роз'єднання, коли Мельник видав наказ здати Карпатську Україну мадярам і орієнтуватися на Німеччину, яка подарує свободу українцям. На це Бандера відповів, що треба здатися на Бога і тільки власними силами боронити рідну землю, робити все, аби Україна з честю вийшла з цієї жахливої війни. Степан мав лицарську вдачу, вмів бачити далеко вперед.

ЗА ВОЛЮ УКРАЇНИ

У вересні і жовтні 1938 р. у Львові на підтримку братів закарпатців було проведено дві велелюдні демонстрації, а також осібна Служба Божа у церкві св. Юра, що призвело до сутичок з поліцією. Тоді поляки тисячами кидали за ґрати українців, головно в Березу Картузьку і навіть священників. Невже можна було з тим миритися? Все ж таки 15.03.1939 р. в Хусті була проголошена Карпатська

Україна. Президентом обрали священника УГКЦ отця Августина Волошина, якого пізніше 17 липня 1945 р. закатували комуністи в московській тюрмі.

Маючи змогу уникнути арешту отець Августин сказав: “Усе, що я робив, було на користь Карпатської України. А коли така Божа воля, щоб я став мучеником, то я це приймаю без нарікання”.

Мадяри кинули в Закарпаття добре озброєну 40-тисячну армію, проти якої виступили 12 тисяч українських січовиків і вели такі запеклі бої, що цим здивували світ. Командували ними члени ОУН – Михайло Колодзінський, Зенон Коссак і Роман Шухевич. Гітлер послав до них свого консула Гофмана з вимогою капітулювати. На це полковник Колодзінський відповів: “У словнику українського націоналіста не має слова капітулювати. Сильніший ворог може нас у бою перемогти, але поставити на коліна – ніколи!”

Також бандерівці казали, що на захист Церкви необхідно мобілізувати всіх, і фронт повинен бути одноставним, бо проти УГКЦ і особливо Митрополита Андрея Шептицького комуністичний режим почав розгорнутий наступ. Звичайно, більшість бандерівців були греко-католиками, але вони стояли на позиції, що в Україні має бути Єдина Помісна Церква на чолі з Патріархом, а не поділ українців на православних чи греко-католиків. Цікаво, що як фашисти, так і комуністи, були проти поширення УГКЦ на Східній Україні. Відчувається один диригент цієї справи.

В головному командуванні німецької армії була антигітлерівська коаліція, з якою бандерівці нав'язали контакти і вишколили два легіони українських воїнів. Через три роки члени цієї коаліції вчинили замах на Гітлера. Тож з ким співпрацював Бандера і чому його разом з відомим адвокатом Володимиром Горбовим

арештувало гестапо 20 червня 1941 р., за два дні перед початком війни? До осені 1944 р. Степан карався в німецькому концтаборі “Заксенгавзен”, щодня очікуючи смерти. А досить було дати згоду на співпрацю з фашистами і все було б інакше. Але Бандера був сином українського священника і тому думав не про свою вигоду, а за долю України.

Перед самим початком війни почалися жахливі тортури українського населення. По-сатанинськи замордували більшовики сотні тисяч невинних людей у багатьох селах і містах України. Кров плила рікою. Німці повідкривали тюрми і народ побачив страшну трагедію. Все було забито змасакрованими трупами, особливо з числа інтелігенції і патріотів України. Згорьовані люди сумно споглядали на нових окупантів і дуже скоро зрозуміли, що комунізм і фашизм – це два виродки сатанізму.

За дорученням Бандери був створений Український Національний Комітет, до складу якого ввійшли представники всіх існуючих тоді українських політичних середовищ. В будинку “Просвіти” у Львові 30 червня 1941 р. відбулася історична подія і передана по радіо всьому українському народові і всьому світові – Акт відновлення Української Держави. Цю історичну подію благословили ієрархи українських Церков.

Пастирський лист Митрополита УГКЦ Андрея Шептицького

З волі Всемогучого й Всемилосердного Бога в Тройці Єдиного зачалася нова епоха в житті Державної Соборної Самостійної України. Народні Збори, що відбулися вчорашнього дня, ствердили й проголосили ту історичну подію. Повідомляючи Тебе Український Народе, про таке

вислухання наших благальних молитов, взиваю Тебе до вияву вдячності для Всевишнього, вірності для Його Церкви і послуху для влади. Воєнні часи вимагатимуть ще многих жертв, але діло розпочате в ім'я Боже з Божою благодаттю, буде доведене до успішного кінця. Жертви, яких потреба конечно до осягнення нашої цілі, полягатимуть передусім на послушному підданні справедливим наказам влади, не противним Божим законам.

Український народ мусить у цій історичній хвилі показати, що має досить почуття авторитету й життєвої сили, щоби заслужити на таке положення серед народів Європи, в яким міг би розвинути усі Богом дані сили. Карністю, солідарністю, совісним сповненням обов'язків докажіть, що ви дорослі до державного життя. Установленій владі віддаємо належний послух. Узнаємо Головою Державного Правління України пана Ярослава Стецька. Від Уряду покликаного до життя очікуємо мудрого, справедливого проводу та зараджень, які узгляднили б потреби й добро всіх замешкуючих наш край громадян, без огляду на це, до якого віроісповідання, народности й суспільної верстви належать. Бог нехай благословить усі Твої праці, Український Народе, і нехай дасть усім нашим Провідникам Святу Мудрість з Неба.

Дано у Львові при Архикатедральному храмі святого Юра. 1.07.1941 р. Андрей-Митрополит.

Пастирський лист Митрополита УАПЦ Полікарпа Сікорського

До всіх українців, сущих на Волині! Мир вам від Бога Отця нашого і Господа Ісуса Христа! Любі мої діти! Велике Боже милосердя і справедливість приближилися до нас. Довгі роки терпів наш многострадальний нарід

наруги і знуцання над святою гідністю. В державі більшовицького антихриста терор і жах дійшов до нечуваних досі розмірів, в порівнянні з якими бліднуть переслідування християн за часів римських імператорів Нерона і Діоклеціана. Безбожники жахливо розправлялися з християнською вірою, мордуючи архиєпископів, тисячами і сотками тисяч вірних християн, пастирів і проголошуючи закон зради й ненависти. Оце на наших очах справедливість Божа сповнилася: Один Бог, одна нація і спільна краща будучність. Сповнилась наша відвічна мрія. У городі князя Льва з радіовисильні несеться над нашими горами, нивами, ланами, над нашою так густо зрошеною кров'ю землею радісна вістка: проголошено Самостійну Українську Державу. Разом з українським народом радіє і наша многострадальна Церква. Відроджена у вільній Українській Державі – Українська вільна Православна Церква буде з народом одною нерозривною цілістю.

В цю велику хвилину звертаюсь до вас, любі діти, словами апостола Павла: “Благаю вас іменем Господа нашого Ісуса Христа, щоб те саме говорили ви всі і щоб не було між нами розділення, але щоб були з'єднані в одному розумінні і в одній думці” (Кр. 1:10). Любити Бога, любити Батьківщину – це найбільша чеснота. Служба Батьківщині – найбільший обов'язок. Нехай Господь милосердний допомагає Тобі, народе мій, і Тобі, Уряде наш, будувати Самостійну Українську Державу, а моя молитва за вас перед Престолом Всевишнього буде за вами. В цей великий час всі українці мусять об'єднатись, всі мусять працювати спільно, бо в єдності сила і ту єдність мусимо показати на ділі. Не треба нам партій, не треба нам боротьби між собою. Всі мусимо об'єднатися при нашій святій Православній Церкві, при нашому Урядові, при нашому Національному Проводі. Призиваю

на весь Український Нарід і його державний уряд
всемогуче Боже благословенство.

Дано в місті Луцьку на Волині. 10.07.1941 р.

Полікарп, Єпископ Луцький.

На цій події були присутніми понад 100 чільних представників зі всієї України, а також майбутній Патріарх Йосиф Сліпий. Акт 30 червня 1941 р. засвідчив усьому світові і, зокрема, Німеччині, що український народ є законним господарем на своїй землі і буде її боронити власними грудьми перед кожним, хто намагатиметься потоптати волю України. Цю радісну вістку понесли на Східну Україну 6 тисяч бандерівців, розділені на три похідні групи, які повсюду творили українську адміністрацію та осередки ОУН. Найбільший з них був на Дніпропетровщині – 5 тисяч осіб, Кіровоградщині – 1100, а також, на Донбасі і в Криму.

РУХ БАНДЕРИ ПРОТИ ФАШИЗМУ

Довідавшись про Акт проголошення самостійної України, Гітлер видав наказ негайно знищити рух Бандери: Айнзацкомандо С/5 СБ і СД.-О. У. 25.11.1941. – Команда – Денний Наказ ч. 12432/41. Г.Р.С. До станиць: Київ, Дніпропетровськ, Миколаїв, Рівне, Житомир, Вінниця. Відносно: організація Бандери. “Стверджено поза всяким сумнівом, що організація Бандери приготує повстання в Райхскомісаріяті України з метою встановлення самостійної Української Держави. Всі члени організації Бандери мають бути негайно заарештовані і після строгих допитів зліквідовані в таємниці під претекстом грабежів”.

Таємне! Звіт про події в Україні, ч.164. Осідок: Київ.
“Захоплені друковані матеріали та зізнання

заарештованих в міжчасі різних людей Бандери доказують ще раз, що є неможливим притягнути членів організації Бандери до якоїсь позитивної співпраці з німецькими чинниками. Залишається тільки вирішений шлях безпощадного винищення тієї організації”.

Січень 1942 р. повідомлення ч.9. “В липні 1941 р. у розповсюдженій відозві українського лейтенанта Легенди був заклик організувати українську збройну силу. Для цього належить захоплену зброю советської армії не здавати німцям, але магазинувати для тієї запланованої української армії. Згідно з цими дорученнями, ОУН діє до сьогодні”.

Повідомлення ч. 10.3.07.1942 р. “У Києві захоплено летючку ОУН під проводом Степана Бандери з організаційними дорученнями. Там на вступі сказано: “Завдання, що стоїть перед українським народом: Створити самостійну національну Державу. Без власної Держави, уряду і війська немає вільного життя для українського народу!”

Повідомлення ч.26. 23.10.1942 р. “Організація Бандери зайняла явно бойове становище проти Німеччини і змагає всіма засобами, включно зі збройною боротьбою, до відновлення самостійності України”.

Цей документ згодом відіграв важливу роль на нюрнберзькому процесі і ОУН-УПА була визнана цілим цивілізованим світом, як воююча сторона. На ультиматум Гітлера – відкликати Акт Відновлення Української Держави, Провідник ОУН Степан Бандера, прем’єр уряду Ярослав Стецько і голова УНК Володимир Горбовий дали гідну відсіч і мужньо вистояли, не похитнулися, поневіряючись у концтаборі “Заксенгавзен”. Моральна сила характеру Бандери та його фізична витривалість на тортури виявилися міцнішими, ніж уся фізична сила гестапо. Все це зміцнило авторитет ОУН в народі і

заохотило до героїської боротьби проти фашизму та всіх окупантів, які нищили Україну. Степан казав: “Нам йдеться про захист найвищих загальнолюдських цінностей – віри в Бога, волі, гідности, права й вільного розвитку народу й людини. Адже, ціле визвольне змагання ведеться якраз для того, щоб у власній незалежній Державі найповніше, якнайкраще забезпечити, розвинути й піднести ці всі цінності...”

За перших півроку німці знищили три мільйони українців, з яких 2,5 – штучним голодом під відкритим небом, обгороджених колючим дротом, а решта під тортурами. Вістря гестапо було спрямоване особливо на бандерівців. З 6 тисяч похідної групи на схід загинуло понад 4 тисячі, але своє завдання вони виконали – підняли народ на боротьбу проти Гітлера і Сталіна. У боротьбі проти руху Бандери дружньо співпрацювали з фашистами польські шовіністи і московські комуністи. В ті самі дні, коли гестапо вивезло Степана до Берліна, у Києві КДБ розстріляло його батька і вивезло до Сибіру трьох сестер Марту, Володимиру і Оксану.

На Східній Україні з рук гестапо загинув Богдан Бандера, а Василь і Олекса в липні 1942 р. були закатовані в німецькому концтаборі “Освенцим”. Разом з фашистами братів катували польські в’язні-шовіністи. Олексу страшно побили, обсипали цементом і дротяними щітками здирали шкіру з лиця і голови, а Василя змасакрували і зробили смертельну ін’єкцію.

Також треба згадати про долю видатного діяча ОУН, бандерівця, керівника Служби Безпеки Івана Равлика. Він організував у Львові українську поліцію і рішуче відмовився повідомити німцям прізвища та адреси польських і єврейських діячів науки та культури, а навпаки – намагався таємно попереджувати їх про небезпеку. В грудні 1941 р. гестапо закатувало Равлика

разом з молодою дружиною Мирославою і тещею. Скільки років після цього брехлива комуна дурила людей, що бандерівці були заодно з фашистами! Хоч нині покайтесь, нещасні, бо буде ще Страшний Суд!

УКРАЇНСЬКА ПОВСТАНСЬКА АРМІЯ

Акт 30 червня 1941 р. покликав до боротьби широкі кола українського населення і на фундаменті збройних відділів ОУН народилася Українська Повстанська Армія. Очолив її генерал-хорунжий Роман Шухевич, який до самої смерті 5.03.1950р. був вірним сподвижником Степана Бандери. Офіційна дата створення УПА 14.10.1942 р. Окрім українців в УПА воювали представники всіх національностей поневолених комунізмом народів. УПА контролювала величезні території України і провадила активну збройну боротьбу зі всіма окупантами до 1954 р.! У 1943 р. відділи УПА знищили шефа гітлерівського штабу Віктора Люце, у 1944 р. – російського генерала Ватутіна, а в 1947 р. – польського генерала Свєрчевського. УПА – явище феноменальне в цілій історії людства. Жодна армія світу не до порівняння з тією жертовністю та високою організованістю, яку проявили воїни УПА.

Знаменитий французький Президент генерал Шарль де Голь сказав: “Якби я мав таку армію, яку має ОУН, німецький чобіт не топтав би французької землі”. Цікаво, що генерал Роман Шухевич був першим у світі, хто рішуче виступив проти застосування атомної зброї. Весною 1944 р. бандерівці запросили на нараду одного професора фізики, родом з-під Яворова, з науковою доповіддю. Після цього Шухевич сказав: “Такої зброї людям не треба, вона нищитиме все і всіх поспіль, винахід її – це найбільший злочин проти всього людства, проти

всіх народів. Тож, чи не злочинцями найвищої категорії є вчені, які придумують те, що не допомагає людям, а знищує їх, руйнує все довкола і може перетворити нашу землю на пустелю?”

УПА налічувала 40 тисяч бойовиків і 60 тисяч допоміжних структур. Масовий збройний опір не давав можливості німцям вивозити молодь до Німеччини, а також боронив населення від польського і більшовицького терору. 22 червня 1944 р. Берія і Жуков підписали сатанинський план про вивезення з рідних земель всіх українців, тобто цілковите знищення України. І тут бандерівці дали окупантам таку школу, що після неї більшовики не тільки українців, а й грузинів, вірменів, литовців, казахів, узбеків та інших ще довгі роки називали бандерівцями.

Післявоєнний розподіл кордонів приніс Україні ще одну біду. Москва продала комуністичній Польщі 19 тисяч кв.км споконвічної української території з півтора мільйонним населенням. Почалося насильне вивезення українців з рідних земель, яке супроводжувалося неймовірним польським терором. В обороні Закарпаття стало біля 5 тисяч бандерівців, які два роки(!) чинили такий опір, що Москва, Польща і Чехія у 1947 р. виставили проти них понад 20 тисяч війська з танками і літаками. Навіть поляки почали у пресі відзначати неймовірний героїзм бандерівців і унікальне мистецтво ведення бою. Бійці УПА прорвали кільце і через кордони інших країн дісталися у вільний світ, щоб висвітлити правду про комуністичний “рай”. Святий апостол Павло з пошаною відзивається про тих, що на війні проявили мужність і напади чужинців відбивали (Євр. 11:34). Чи не буде гріхом мовчати про тих, хто став на боротьбу з антихристом, хто боронив Церкву Христову і правду Божу?

Також успішно були проведені бравурні рейди бандерівців на території інших країн з метою повідомити громадян про характер і цілі боротьби УПА: влітку 1947 р. до Білорусії і Польщі, аж під Варшаву, до Чехословаччини, восени до Німеччини і Мадярщини, зимою 1948 р. у східну Прусію, весною у Західну Німеччину, літом 1949 р. до Румунії. Ці рейди спричинилися до зародження протикомуністичних настроїв у місцевого населення.

УПА мала такий великий успіх у боротьбі проти переважаючих сил комуністично-фашистів завдяки залізній дисципліні. Так, в курені командира Коника в присутності 800 повстанців був розстріляний воїн, що обікрав поляка. Тікаючи з України, німці задарма пропонували зброю для УПА, щоб стримати натиск Москви. ОУН-УПА відкинули співпрацю з фашистами і видали заборону всім своїм частинам про будь-які переговори з німцями. Лиш в одному випадку сотник Сосенко пробував вести переговори, за що його поставлено перед польовим судом і розстріляно. УПА – це єдина армія у світі, яка за злочини батьків не карала дітей і жінок! Поза себе ОУН дивилася з гордістю, а перед себе – з вірою!

Бачачи, що місцеве населення активно підтримує УПА, більшовики пішли на страшну підлість. Підготували 156 спецгруп лжебандерівців, кількісно 1763 чоловік. Ці озвірілі бандити в жахливий спосіб грабували, мордували і вбивали невинних людей, видаючи себе за воїнів УПА. Визволення від фашизму супроводжувалось злочинами радянської влади проти українського народу. Ці війни створювали сатанисти для винищення християнських народів, щоб знищити всяку мораль і віру в Бога. Отже, хто не боровся за вільну Україну – той мовчазно погоджувався з пануванням сатанинської влади, яка навчила людей пити, курити, жити в розпусті, вбивати

своїх дітей (аборти) і не ходити до церкви. А Христос каже: “Царство Небесне здобувається силою” (Мт.11:12). Людина повинна боротися за правду і волю, за своє щастя та думати, що залишить після себе для майбутніх поколінь.

Папа Римський Іван Павло II у 1979 р. закликав поляків повести країну в новому порядку, після чого почалися масові антикомуністичні заворушення, а в 1981 р. навіть готовий був залишити папство, щоб перешкодити вторгненню радянських військ до Польщі. Він хотів повернутися на батьківщину для моральної підтримки співвітчизників у їхній боротьбі за свободу. Бог призначив границі людського оселення (Ді. 17:26) і хто стає на їхній захист, чинить найбільший героїзм. Ось, що казав римський полководець Катон: “Я боровся не за свою свободу, а свободу вітчизни, і таке завзяття виявив не для того, аби самому бути вільним, а щоб жити серед вільних”. Іван Франко казав, що хто зі злом не бореться, той людей не любить.

На Філіппінах щороку у Велику П'ятницю три грішники дають себе розпинати. Висять до 5 хв., і втрачають свідомість. У 1998 р. разом з чоловіками була розп'ята 53-літня жінка, яка висіла півгодини, молилася, а в кінці заспівала національний гімн. Звичайно, Церква проти такого фанатизму, але як треба любити свою націю, щоб конаючи на хресті, заспівати гімн держави!

ПРАВДИВІ СВДЧЕННЯ

Тисячі бандерівців йшли на боротьбу з однією думкою – здобудем Україну, або загинем у боротьбі за її волю! Тут хочу висвітлити ще одну сторону боротьби ОУН-УПА, а саме, як вмирали бандерівці. Ось, що описує Валентина Миронцова, ветеран війни і праці з с.

Октябрське Тульської області в Росії: “Перебуваючи у відрядженні в Рівному, я стала випадковим свідком, коли привезли на автомашині групу бійців УПА і повісили на моїх очах. Усі вони мужньо зустріли смерть, я сказала б, героїчно. Жоден з них не просив помилювання. І що мене особливо вразило – всі вони вмирили, приймаючи мученицьку смерть зі словами “Слава Україні!” Блискавично сяйнула думка: хіба можуть так мужньо вмирати бандити, як їх називала комуністична пропаганда? Так ідуть на смерть лише хлопці, які палко люблять свою землю, свій народ, прагнуть звільнити свою землю від окупантів. І я подумала: то хто ж бандити – ті, що вмирають за вільну Україну, чи ті, що прийшли на цю землю і творять злочинства? Я схиляю свою сиву голову перед тими молодими мучениками, які 50 років тому віддали своє життя за незалежну, вільну Україну”.

Загальновідомий факт, що в рядах УПА поруч українців боролись і євреї. Сьогодні в Ізраїлі проживає Стелла Кренцбах, яка працює в міністерстві і її підпис знає не один дипломат. Вона пообіцяла собі інформувати світ про українців та їхню героїську УПА. “Те, що я сьогодні живу й усю снагу моїх 38-ми літ віддаю вільному Ізраїлеві, я завдячую лише Богові та УПА. Членом героїчної УПА я стала 7.11.1943 р. В нашій групі я нарахувала 12 євреїв, з них 8 лікарів”. Виконуючи особливе завдання, Стелла попала більшовикам в руки. Її довго катували і, нічого не дізнавшись, засудили до смертної кари. Бандерівці напали на тюрму і звільнили Стеллу. Після запеклих боїв у жовтні 1946 р. вона дісталася до Австрії, а згодом до Палестини. “Я звертаюся до свободолюбного світу й остерігаю його, щоб не легковажив собі українського питання, бо тільки вільна Українська Держава буде запорукою і доказом справедливого миру в світі”.

Микола Крепченко, підполковник у відставці, м. Радомисль, пише: “Я виховувався в дусі радянського патріотизму і був повний злоти й ненависти до бандерівців. Будучи командиром батальйону, півтора року воював з ними на Львівщині. Ми, звичайно, були поінформовані, що УПА – армія добре організована: всі вояки розбиті на одиниці, добре розвинута розвідка, конспірація, служба безпеки, майже в кожному селі є боївки. Ще казали, що бандерівці служили фашистам. Я і мої солдати вірили тому. В бою ми захопили підшивки бандерівських газет. Читаю й очима кліпаю: в одному місці вояки УПА підірвали німецький ешелон, у другому – розгромили німецький гарнізон, у третьому – перехопили ешелон, який віз людей у німецьке рабство... Які ж вони посібники фашистів, коли б'ють їх? Та й фашисти не милували бандерівців. Тоді перший сумнів закрався в мою голову. Я зрозумів, що бандерівці – то не ті люди, якими їх виставляли наші командири. Я воював проти патріотів України, котрі перед полоном надавали перевагу смерті. І вмирали як патріоти України.

Неподалік с. Оглядів Лопатинського району ми натрапили в лісі на криївку. Оточили її з усіх боків і запропонували здатися. “Подумаємо”, – почули у відповідь. Через кілька хвилин з отвору схрону долинуло “Ще не вмерла Україна”. Я тоді вперше почув гімн України. Не знаю, що мене більше вразило: чи слова, чи зухвалість співаків? А вже коли один за одним пролунали вибухи, коли ми побачили, що сім молодих вояків, яким тільки жити та бути, підірвали себе гранатами – якщо й були рештки більшовицької брехливої полуди, вони спали. Тепер я не раз запитую тих, хто називає бандерівців бандитами: “Хіба бандити будуть помирати такою смертю?” Хочу ще раз підкреслити, служба безпеки

УПА ніколи не порушувала свого слова, от НКВС частогусто топтало свої обіцянки.

Мій брат Олександр і тітка Ганка голодного 47-го року забилися в Оглядів, де жили люди, за якими я ганявся по лісах, намагаючись їх убити. Ніхто їм нічого не зробив, а навпаки, ще наділили харчами і побажали доброї дороги. А як чинили в таких випадках “освободітелі”? Розправлялися з цілими сім'ями, з цілими селами. Скільки разів збирався поїхати в Лопатинський район, зустрітися з тими людьми, хоч пробачення в них попросити, але ніяк не зважуся... А роки летять, як розгнуздані коні”.

Чому ж бандерівці не здавалися в полон, якщо міжнародні угоди зобов'язують під час війни поважати цивільне населення, поранених солдатів, військовополонених і поводитися з ними гуманно? Тому, що радянська влада й не думала дотримуватися будь-яких людських угод, а, навпаки, по-сатанинськи катувала тих, хто вірив в Бога і любив Україну. Щоб під тортурами не видати тайни чи своїх ближніх – бандерівці вибирали смерть. Моральне богослов'я каже: “Тяжкий психічний розлад, страх чи невиносна тривога перед випробуванням, стражданнями чи тортурами можуть зменшити відповідальність самовбивці”.

Бандерівці завжди молилися перед смертю і вмирили з думкою, що їхня жертвна боротьба не пропаде намарно, а прийде час – розвалиться комуністична імперія зла і на її руїні повстануть вільні народи, серед яких Соборна Самостійна Українська Держава (УССД). Так і сталося. Саме бандерівці, які опинилися в пекельних радянських концтаборах зуміли там навести порядок і приборкати кримінальних злочинців. Згодом організували повстання в'язнів, найбільші з яких були у Норильську – 1953 р. і в Кінгірі – 1954 р., що розхитали комуністичну систему і дали поштовх до боротьби всім поневоленим народам. В

Кінгірі більшовицькі звірі розчавили танками 500 українських жінок, які стали на захист в'язнів чоловіків. У таборах бандерівців були найбільш побожними і справедливими людьми.

БАНДЕРІВЦІ

Як часто чув я цю назву під час мого довголітнього перебування в неволі. Скільки гордості було в ній, коли її вимовляли вороги Москви й комунізму, скільки ненависти, коли цю назву викрикували чекісти! Бандерівці! – це був для нас бойовий клич, гасло. Бандерівці – звалося полум'я, що його не могла згасити найстрашніша буря терору.

Я – Бандерівець! Хто міг таке твердити, цей був найхоробріший з хоробрих. Бути бандерівцем означало бути “привілейованим”. Але цього “привілею” не можна було дістати як подарунок, його треба було вибороти, витерпіти. Одним словом, для українця не було більшої відзнаки, як бути бандерівцем.

Бандерівці на фронт! Де не лунало це гасло під час повстань в'язнів у СРСР? Всюди! Там, де спалахували вогні заворушень, бандерівці створювали авангард. Так було на Далекому Сході, в Казахстані, в Сибіру, над Льодовитим морем. Серцем і мозком революції, що назривала, були бандерівці.

Бандера – наш визволитель! Генерали Айзенгауер, Шарль де Голь, німецький канцлер Аденауер – безперечно великі мужі й безумовно вороги комунізму, але жодний в'язень чи засланець-українець не ждав від них визволення з московсько-комуністичної неволі. Цього визволення очікувано тільки від однієї людини, вплітаючи свою надію в кожну молитву: Бандера! Яке значення мало

питання дипломатичної і військової сили? Для мільйонів українців обабіч загороди з колючого дроту Бандера мав вартість цілої армії, слава його революційних чинів, блиск його імені й творча динаміка революційної особистості, що впливала на нас із велетенською назламною силою, не зважаючи на безмежну географічну віддаль, зрівноважували силу танків і літаків, яких він не мав.

Бандера – наш провідник! Бандера не був провідником тільки однієї організації, він був провідником усього народу, поневоленого, але нескореного й воюючого українського народу. Я цілком свідомий того, що це твердження натрапить на опір деяких українських екзильних політиків. Але я тверджу тільки те, що відчували й думали сотні тисяч українців поза залізною заслоною. Провідництво Бандери беззастережно визнали всі українці, бо понад партійними розходженнями височіло одно-єдине, найбільше: Батьківщина. Тепер, коли пройшло вісім років з того часу, я можу з усією рішучістю твердити, що Бандера мав більше друзів, послідовників та прихильників поза залізною заслоною (і далі має), ніж на її західному боці. Велич його особистості швидше збагнули ті, хто, незважаючи на місце свого перебування, безперервно бореться за свою свободу.

Бандера – це Україна! Коли хто говорив про Бандеру, той одночасно думав про Україну. Обидві назви зіллялися в одне й те саме. Бо Бандера уособлював у собі найкращі й найбільші чесноти українського народу, був для сотень тисяч та мільйонів вимріяним символом волі й незалежності.

Хто з них особисто знав Бандеру? Скільки з них справді були членами ОУН? Невелика кількість. І цих кількох, які його бачили, чули, чи говорили колись з ним, називалися щасливцями, їм заздрили, навіть не

приховуючи цієї заздрости. Саме у цьому велич Степана Бандери. Ще за свого життя він став національною легендою, героєм, я навіть відважусь сказати: святим. Мабуть, не було жодного барака, заселеного в'язнями чи засланнями-українцями, де не було б його портрета. Цей портрет переховували як найбільший скарб і він ніколи не потрапив до рук чекістів. В концентраційних таборах і селищах примусово поселених запроторенців ходило про нього безліч оповідань і легенд. Були й такі, що знали напам'ять його писання, тексти промов і закликів. Кур'єри й вістки з-за кордону давали найдокладнішу інформацію про його революційні дії.

Але Бандера мав своїх послідовників і прихильників не тільки серед українців. Ні, інші немосковські національні групи теж уважали його своїм. Революційна сила, яку випромінювала його особистість, не знала жодних національних меж. Його можна було або безмежно любити, або безмежно ненавидіти. І це останнє робили не лише московські комуністи. Москалі-невільники в таборах примусової праці теж бачили в Бандері смертельного ворога, знищувача московської імперії. Ненавиджу комуністів, – сказав до мене одного разу москаль-білогвардієць, але і в некомуністичній Росії є для Бандери тільки одне місце: шибениця.

Чи замах на Степана Бандеру допоміг Кремлю перемогти внутрішній і зовнішній фронт українського народу? Хто переконаний, що так, той не знає українського народу, а бандерівців і поготів! Так само, як московські замах на Симона Петлюру й Євгена Коновальця не могли припинити української визвольної боротьби, так само вбивство Степана Бандери не поставило на коліна українських націоналістів. Боротьба продовжується аж до переможного кінця. Навіть мертвий Бандера надалі залишається найбільшим і найгрізнішим

ворогом Москви. Його дух живе – я глибоко переконаний всюди, де залишилися його борці: в Україні, у Сибіру, Казахстані й на всіх просторах тиранської імперії, ім'я якій є “СРСР”. Він і далі наснажує їх до святої боротьби й перемоги. Цим борцям під прапором Степана Бандери, з якими я мав щастя жити і спільно боротися, із найбільшою радістю та дружньою любов'ю, присвячую ці слова.

Артур Фурман, громадянин Німеччини, політв'язень.

БАНДЕРІВЦІ В СОВЕТСЬКИХ КОНЦТАБОРАХ

Ох, і було їх там! Казали, що половина політичних в'язнів по всьому Сибіру були бандерівці. Ви знаєте, совети кожного українського самостійника, що проти москалів, як вони кажуть “за самостоятельную Україну”, звать бандерівцями. Москалі, советська власть йому не “нравилась” – значить український націоналіст, “бандьора”. Зараз по війні їх було в большевицьких концтаборах сотні тисяч. Такі, що справді були в УПА або в організації Бендери, такі, що помагали їм якось і навіть ті, що просто своїм наставленням могли стати “бандерівцями”. Дуже багато їх загинуло. Після смерти Сталіна “дрібніших” звільнили, залишалися ті, що їх засудили на 20-25 літ.

У советських тюрмах і концтаборах бандерівці мали дуже добру славу. Тверді, з'єднані, бойові. Там дуже багато кримінального елемента, “блатні”, що тероризують інших в'язнів. Вони пробували взяти під ноги й бандерівців, але дістали болючого прочухана. Боротьба була кривава, але “блатні” навчилися скоро, що “если это бандеровець, не трогай его!” Те саме між жінками-в'язнями. “Бандерівець” чи “бандерівка” кожний в'язень

советських концтаборів вимовляє з респектом. Дай, Боже, і євреям таких, як Горбовий, Пришляк, Марчак, Дишкант, Сорока й сотні інших. Горбовий... це фантастичне поєднання глибокого знання і бойової твердості в одній особі. Такої живої енциклопедії я ще не зустрів. Що не запитаєш його, все знає і відразу відповість. Навіть по-єврейськи говорить і все про євреїв знає. Я б його головним рабином Ізраїлю зробив. А який твердий!

Двадцять вісім років тюрми й концтаборів видержав і не заломився. Його вперто намовляли “покаятися” і засудити український націоналізм і за те його відразу звільнять і високе становище дадуть. А він завжди: “Ні!” Приїжджали з Москви і намовляли мене, щоб я вплинув на нього, щоб “розкався”. То я їм казав: “А що я можу? Ви знаєте, що Горбавой бандерівець. Скеля! Не розлупиш!”

Ідель Коган, довголітній політв’язень.

Адвокат, доктор Володимир Горбовий карався 28 р. по тюрмах червоного пекла, сотник УПА Мирослав Симчич – 32 роки, 14-літній син генерала Шухевича, Юрій, за відмову зректися свого батька, відсидів 40 років і там осліп, Ірина Сенік – 36 років, Михайло Сорока – 36 років і його дружина Катерина Зарицька – 30 років, Одарка Гусяк – 25 років, Галина Дідик – 22 роки. А рідні сестри Бандери – Марта, Володимира і Оксана майже півстоліття мучились тільки за те, що не відреклися свого брата і не пішли на співпрацю з антихристом.

У 1953 р. їх привозили з Сибіру до Москви і пропонували там квартиру, авто, вимагаючи взамін звернення до бандерівців, щоб припинили збройну боротьбу. Сестри мужньо вибрали інше – концтабори, бо життя на землі тимчасове, а як душу занапастиш, то що даш взамін на Страшному Суді перед Богом. Марта

померла у 1982 р. в Красноярському краю. Тисячі бандерівців – цвіт нації, віддали своє життя з любов'ю, заради щастя майбутніх поколінь!

Недавно я мав щастя зустрітися з рідними сестрами Бандери – Володимирою і Оксаною. У розмові з ними побачив велику ласку Божу, яка йде з їхніх сердець і духом відчув присутність їхнього брата Степана. Мені стало тепло на серці. Я був вражений добротою, вбогістю і світлим розумом тих прекрасних культурних людей і зрозумів, яке шляхетне і святе виховання було в їхній родині. Це чудо просто, щоб через стільки років страшних поневірянь зберегти такий спокій в душі, мати сильну віру до Бога і далі жити з надією на кращу долю України. Для мене – це велика наука.

Сестри розповіли мені, що Степан Бандера мав дружину Ярославу, яка народилася 14.09.1917 р. в м. Сянок і була дочкою священника Василя Опарівського. Закінчила гімназію в Коломиї, і навчаючись у Львівській політехніці, вступила в ОУН. За свою політичну діяльність була заарештована поляками. Це була вродлива, приємна, спортивна дівчина, мала великі, дуже виразні сині очі. Степан і Ярослава повінчалися 2 червня 1940 р. у Кракові в храмі Воздвиження Чесного і Животворящого Хреста. Святу Тайну Вінчання уділив отець Степан Граб. Весілля було скромне і без спиртного. Свідками були – Люба Лемик і Василь Бандера. У подружжя народилося троє дітей: Наталка – 1941, Андрій – 1942 і Леся – 1948 рр.

Батько Ярослави отець Василь – капелан УГА, загинув геройською смертю, рятуючи друзів під час війни 1919 р. Мама Юлія була розстріляна поляками 26.07. 1944 р. за те, що її дочка була дружиною Провідника ОУН. Брат, Левко – член ОУН, був розстріляний фашистами в Жовкві у 1942 р. Переживши стільки горя, переслідувань і смерть свого

чоловіка, Ярослава своєю терпеливістю, завзяттям та рідкісною святістю самовідречення і пожертви стала символом жінки-українки. Ця скромна, ніжна, добра і тиха людина з болем пережитого горя на обличчі відійшла у вічність 17.08.1977 р. в Торонто, мужньо сповнивши святу Божу волю.

НА ЧУЖІЙ ЗЕМЛІ

Весною 1945 р. американські та англійські війська відчинили брами німецьких концтаборів. В кожному з них були сотні полонених з позначкою – рух Бандери. Світ побачив 1200 українських націоналістів, які мучились по концтаборах за боротьбу проти фашизму (а скільки їх загинуло!) і тому відмовив Сталіну депортувати в комуністичне пекло 250 тисяч українців з-за кордону. Натомість англійські окупаційні власті в Німеччині видали більшовикам 40 тисяч донських козаків з їхніми родинами, жінками, старими батьками й дітьми. Більшовики старших повішали, а всі решта майже повністю загинули в Сибіру. Донські козаки боролися за волю проти комуни, але у співпраці з гітлерівцями.

Така доля чекала б і всіх українців, якби не тверда постава Степана Бандери супроти німецького фашизму. З розвалом гітлерівської Німеччини Бандера вийшов на волю і відразу почав прикладати зусилля повернутися на рідну землю. ОУН в Україні вирішила, що краще буде, аби Провідник перебував за кордоном, з огляду на міжнародну ситуацію, яка була досить складною.

З'явилися різні опікуни, які пропонували Бандері фінансову допомогу, щоб тільки він пішов з ними на співпрацю. З часом на еміграції з'явилася опозиція, яка вимагала від Бандери будувати майбутню Українську Державу на принципах марксизму – без класового

суспільства і без приватної власності; відкинути ідеалістичний світогляд і визнати матеріалізм найвищим досягненням та відлучити політичний рух і все громадське життя від релігії, дозволити ширити атеїзм на рівних правах з навчанням релігії. І знову Бандера зумів показати свою лицарську вдачу – вміти дивитися далеко вперед і від повісти тверде “ні”, бо за тим всім стояли московські агенти.

Його відповідь була така: “У питанні соціального ладу ОУН і далі відкидає систему безкласового суспільства та знесення приватної власності, яка чужа і противна духовності соціальної структури українського народу. ОУН далі і незмінно обов’язує ідеологія християнського ідеалізму, бо він був і є невід’ємною частиною духовності української нації. ОУН стоїть і стоятиме на позиціях християнського ідеалізму та буде далі боротися за збереження української духовності в усіх ділянках життя”. Така відповідь розбила московські плани морального знищення Провідника ОУН.

Після війни Німеччина запропонувала Бандері відшкодування за ув’язнення в концтаборі, але він принципово відмовився кажучи, що сидів не за гроші, а за волю України. Цей вчинок ще раз підтвердив, що Бандера є еталоном Українця, для якого ідея “Бог і Україна” понад усе. Бандера міцно стояв при кермі боротьби українського народу, задивлений у світлу мету.

Тоді більшовики постановили за всяку ціну вбити Бандеру, але пильність Служби Безпеки ОУН нанівець зводила впродовж багатьох років наміри КДБ. Лиш на 15-му році після закінчення війни комуністичний режим досяг ганебної мети: 15 жовтня 1959 р. Степан Бандера став жертвою московського найманця-вбивці. Ця смерть відкрила очі вбивці і його почала мучити совість. Згодом він втік до Західної Німеччини і здався в поліцію. У

жовтні 1962 р. відбувся суд, на якому вбивцю засудили на 8 років важкої тюрми, а головним злочинцем визнали московський уряд Хрущова і голову КДБ Шелєпіна. Завдяки широкому висвітленню судових засідань пресою світ ще раз переконався, що політичний тероризм у СРСР був зведений до рангу державної політики.

Ось що сказала на суді Наталка Бандера: “Мій покійний батько був утомлений постійною охороною і деколи був необережний. Він твердо вірив, що стоїть під особливою Божою опікою і говорив: якщо мене хочуть звести зі світу, то знайдуть спосіб зліквідувати мене разом з охороною. Він їздив своїм авто до української католицької церкви, де підсудний вперше його побачив.

Мій незабутній батько виховав нас в любові до Бога і України. Він був глибоко віруючим християнином і загинув за Бога та незалежну вільну Україну – за свободу всього світу. Сьогодні, в три роки після смерті мого батька, я говорю в першу чергу від імені моєї мами, яка віддала свою молодість моему батькові та своїм дітям. Мій блаженної пам’яті батько, який уосіблював цей великий ідеал, залишиться провідною зіркою всього мого життя, так само життя мого брата і моєї сестри та української молоді”.

Похорон Степана Бандери відбувся 20 жовтня 1959 року в Мюнхені. Зранку о 9-й годині в церкві св. Івана Хрестителя отець-прелат Петро Голинський відправив у співслужінні багатьох священників і в присутності Екзарха Кир Платона Корниляка заупокійну Службу Божу. Церква була переповнена вірними і делегаціями з цілого світу. Було зложено 250 вінків. Тисячі людей вже від ранку перебували на кладовищі, щоб останній раз глянути на свого Провідника, який для них став прапором і бойовою сурмою, прикладом невтомного борця за найвищі ідеали нації і людства. Біля відкритої, вимощеної

бетоном, могили похоронний похід зупинився і домовину опустили вниз, складаючи на ній чаші землі з України та води з Чорного моря.

Уривки з промов над могилою Степана Бандери:

Тебе ж, Великий Сину України, вибрав Господь, щоб будити до життя сонних, приспаних земляків Твоїх на чужині і притуплених злиднями земляків в Україні та спонукувати їх до чину. Ти, Дорогий Друже, своєю жертвовною смертю будуєш новий великий храм моральної сили і бойової здатності. Твоя праця була силою обставин закрита перед людським оком. І тому не одному здавалося, що нічого не діється, що немає ніяких чинів, великих діл для нашої Батьківщини. І щойно – немов на глум! – треба було аж ворога, який показав би: тут є сила України!

Михайло Кравців, УВО

Як далекозорий політик, Степан Бандера збагнув, що боротьбу за національне визволення можна вести лише спільно з іншими поневоленими Москвою народами, і з цією метою Його організація ще в 1943 році встановила контакти з представниками цих народів, а в 1944 році створено Антибільшовицький Блок Народів.

Від грузинів Ніко Накашідзе, секретар ЦК АБН

Ще бачу Вас, повного енергії і бойового духа, повного надій, завзяття, що ним горіли Ваші очі. Вбивники знищили Ваше тіло, але Ваш Дух, Ваші ідеї і Ви самі будете завжди поміж нами. Нехай Великий Господь допоможе здійснити якнайшвидше Вашу святу ціль, за яку Ви жертвували своє життя. Степане Бандеро, дивіться на нас, ми виправдаємо Ваші сподівання!

Від туркменів Велі Каюм-Хан, ЦК АБН

Від імені Мадярської Ради Оборони і її Президента, Його Королівської Високости Архикнязя Йосифа і від імені Мадярського Визвольного Руху складаю оцей вінок і згадую в цій хвилині наші спільні з Українською Повстанською Армією бої, після того, як ми під час другої світової війни уклали угоду.

Від мадярів генерал-полковник Ф.Фаркаша де
Кісбарнак, ЦК АБН

Бандера є для нас усіх дороговказом: Він показав нам, що ніколи, до останнього свого віддиху, не можна припинювати боротьби з московським більшовизмом.

Від румунів доктор Йон Еміліян

Ім'я Степана Бандери увійшло не лише в історію української нації. Воно блискуче і переможно записане в історію великої анти комуністичної визвольної боротьби наших поневолених народів. Хай буде вічна слава Його світлій пам'яті! Хай Господь веде Його терплячий народ до перемоги, до свободи і щасливої національної майбутности!

Від словаків доктор Чтібор Покорний

Колись Його ім'я буде записане в історії Його Батьківщини, України, золотими літерами, бо Він був відважний провідник своїх земляків, славних борців за волю, бандерівців, які поширили славу своєї країни в усьому світі.

Від хорватів полковник Кольоман Біліч

Змагання за волю і правду, за Бога і Батьківщину мусить бути головним змістом життя поневоленого народу.

Геть з українських сіл і міст горілку і тютюн, бо кожний сотик виданий на це збагачує фонди окупантів, які вживають їх для знищення України!

Степан Бандера

Моліться друзі – це допоможе не менше зброї!

Генерал Роман Шухевич

Ідея живе лиш тоді, як людина прагне за неї померти.

Зеновій Красівський

Скільки сліз пролито заради щастя людини, але від сліз тільки кайдани іржавіють.

Леся Українка

Хто зі злом не бореться, той людей не любить.

Іван Франко

Любити ближнього – це означає боротися за права людини і йти проти течії цього світу.

Папа Іван-Павло II

Націоналізм – це рух світла і волі. Усі, хто на цій Україні не за нас, той проти нас. Україна для українців, і доки хоч один ворог-чужинець лишиться на нашій території, ми не маємо права покласти оружжя.

Пам'ятаймо, що слава і перемога – це доля борців за нашу справу. Вперед, – і нехай кожний із нас пам'ятає, що коли він бореться за народ, то мусить дбати за весь народ, щоб цілий народ не загинув через його необачність.

Вперед, – бо нам ні на кого надіятись і нема чого озиратись назад!

Микола Міхновський

КЛИЧ ДО НЕСКОРЕНИХ

Maestoso

Музична партитура для голосу, написана в стилі Maestoso. Вона складається з п'яти рядків нот, кожен з яких має підписаний український текст. Ритм складається з чотирьох частин: перша частина (два такти) починається з двох нот (G4, A4) і завершується паузою; друга частина (два такти) починається з двох нот (G4, A4) і завершується паузою; третя частина (два такти) починається з двох нот (G4, A4) і завершується паузою; четверта частина (два такти) починається з двох нот (G4, A4) і завершується паузою.

По - глянь, бра-те лю-бий, на рід-ну У-кра-ї-ну, на зни-ще-ний ор-да-ми
край, ві - вми-ся зазбро-ю, бо-рись до за-ги-ну, Пра-вду й сво-бо-ду захи-
щай. Сер-це ко-заць-ке, бан-де-рів-ська кров. За Ук-ра-ї-ну на
смерть зав-жди го-тов! За ї-ї во-лю, кра-щу-ю до-лю -
- На смерть, на смерть, го-тов!

Поглянь, брате любий, на рідну Україну,
На знищений ордами край.
Візьмися за зброю, борись до загину – | 2 рази
Правду й свободу захищай. |

Приспів:

Серце козацьке, бандерівська кров –
За Україну на смерть завжди готов!
За її волю, кращую долю –
На смерть, на смерть готов!

О, Ненько кохана, розп'ята Україно,
Скатована земле моя.
За твою свободу, за щастя народу – | 2 рази
З любов'ю віддам я життя. |

Приспів.

Хай Бог нам допоможе в цю тяжку годину
З руїни підняти народ.
Щоб знов над степами, над синіми горами | 2 рази
Слава лунала з висот! |

Приспів.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Арсенич П., Федорів Т. Родина Степана Бандери. – Ів.-Франківськ, 1998.
2. Борець Ю. За Україну, за її Волю. – Львів, 1998.
3. Борець Ю. Шляхами Лицарів Ідеї і Чину. – Львів, 1998.
4. Дужий П. Степан Бандера – Символ Нації. – Львів, 1996.
5. Дужий П. Роман Шухевич – Політик, Воїн, Громадянин. – Львів, 1998.
6. Життя Святих. – Місіонер, Львів, 1997.
7. Завадка Б. Серце чистеє подай. – Львів, 1993.
8. Катехизм Католицької Церкви. – Рим, 1997.
9. Квітучі Береги. – Нью-Йорк, 1980.
10. Марченко Г. Карл Маркс // Журнал Кубань, 1991.
11. Мірчук П. Степан Бандера. – Нью-Йорк-Торонто, 1961.
12. Мірчук П. Революційний Змаг за УССД. – Нью-Йорк-Лондон, 1987.

13. Мудрик-Мечник С. Шляхами Підпілля Революційної ОУН. – Львів,